

Луис Карол

АЛИСА

В СТРАНАТА
на ЧУДЕСАТА

Глава 1

НАДОЛУ В ЗАЕШКАТА ДУПКА¹

На Алиса вече съвсем ѝ беше омръзнало да седи на брега до сестра си без никакво занимание. Веднъж-дваж тя надникна в книжката, която четеше сестра ѝ, но вътре нямаше нито картинки, нито разговори.

„Че на кого му трябва такава книга – помисли си Алиса, – без картинки или разговори?“ И тъкмо си размишляваше наум (доколкото можеше да размишлява, защото от топлия ден я налягаше дрямка и се чувстваше страшно глупава) дали удоволствието да сплете венче от маргаритки ще си струва усилията да стане и да ги набере, когато, не щеш ли, един Бял заек с розови очи притича край нея.

В това нямаше нищо *чак толкова* забележително и Алиса изобщо не се учуди, като чу Заека да се вайка:

– Леле-мале! Олеле, божичко! Ами че аз ще закъснея!

(Когато след време се позамисли, хрумна ѝ, че би трябвало поне мъничко да се позачуди, но за момента всичко изглеждаше най-обикновено.) Ала когато Заека взе, че извади съвсем истински часовник от джобчето на жилетката си, погледна го и хукна по-нататък, Алиса скокна на крака, защото ѝ се мярна през ум, че никога досега не е виждала заек да носи жилетка с джобче, та и да вади часовник отвътре. Изгаряйки от любопитство, тя припна през полето след него тъкмо навреме, за да го види как хлътва в една голяма заешка дупка под живия плет.

А след миг и Алиса хлътна след него, без изобщо да се запита как ще излезе обратно.

Отначало заешката дупка вървеше право като тунел, а после ненадейно се отваряше право надолу – тъй ненадейно, че преди дори да помисли за спиране, Алиса пропадна в някакъв много дълбок кладенец.

Или кладенецът беше наистина много дълбок, или тя падаше много бавно, защото имаше предостатъчно време да се оглежда наоколо и да се чуди какво ще я сполети тепърва. Най-напред се опита да погледне надолу и да види къде ще пристигне, но там беше съвсем тъмно и не се виждаше нищо; тогава тя огледа стените на кладенеца и забеляза, че са покрити с шкафове и книжни лавици; тук-там видя картини и географски карти, закачени на кукички. Прелитайки покрай един рафт, Алиса грабна буркан с етикет, на който пишеше **ПОРТОКАЛОВ КОНФИТЮР**, но за нейно голямо разочарование се оказа празен. Тя не посмя да пусне буркана, за да не убие някого долу, и сърчно го пхна в един от шкафовете, докато падаше покрай него.²

„Е, след такова падане – помисли си Алиса – и окото ми няма да мигне, ако се изгъркалям по стълбището! Колко храбра ще им се сторя на всички вкъщи! Та аз и от покрива да падна, пак няма дори да гъкна!“ (Кое то най-вероятно си беше самата истина.)

Надолу, надолу, надолу. *Нямаше* ли да има край това падане!

– Чудя се колко ли километра съм прелетяла вече? – каза си тя на глас. – Трябва да приближавам центъра на Земята.³ Я да видим: това трябва да прави около шест хиляди километра надолу, струва ми се... – (Както виждате, Алиса бе запомнила разни такива неща от уроците в клас и макар че не беше най-подходящият момент да се хвали със знанията си, тъй като нямаше кой да я слуша, все пак си струваше да ги преговори.) – Да, това е горе-долу вярното разстояние, но пък се чудя на каква Ширина и Дължина съм попаднала? – (Алиса нямаше представа какво е Ширина или Дължина, но ѝ се струваше много приятно да изрича толкова внушителни думи.) След малко тя започна отново:

– Чудя се дали ще пропадна до *другия край* на Земята! Колко ще е забавно да изляза сред хора, които ходят с главите надолу! Май ги наричаха Антипати... – (Този път тя беше доволна, че никой не я слуша, тъй като думата съвсем не звучеше правилно.) – Но трябва да ги попитам как се казва страната им. Моля, госпожо, това тук Нова Зеландия ли е, или Австралия? – (И тя се опита да направи реверанс, както говореше – представете си само, че правите *реверанс*, докато падате във въздуха! Смятате ли, че можете да го направите?) – А за какво невежо момиченце ще ме помислят, задето питам! Не, никак не върви да питам – може пък да го видя написано някъде.

Надолу, надолу, надолу. И като нямаше какво друго да прави, Алиса скоро пак почна да си говори.

– Тая вечер сигурно много ще липсвам на Дина! – (Дина беше нейната котка.) – Дано като сервират чая, да не забравят и нейната чинийка с мляко. Дина, миличка! Как ми се иска и ти да си тук с мен!

За жалост, из въздуха няма мишки, но можеш да си хванеш прилеп, а те, знаеш ли, са същински летящи мишки. Но ядат ли котките летящи мишки?

И тъй като почна да я наляга дрямка, Алиса продължи да си повтаря унесено:

– Ядат ли котките летящи мишки? Ядат ли котките летящи мишки? – и понякога: – Ядат ли мишките летящи котки?

Нали разбирате, щом не можеше да отговори нито на единия въпрос, нито на другия, нямаше значение как го задава.

Тя усети, че заспива и тъкмо бе почнала да сънува, че върви ръка за ръка с Дина и я пита много сериозно: „Хайде, Дина, признай си, яла ли си някога летяща мишка?“, когато изведнъж – тряс! прас! – се озова на купчина съчки и сухи листа и падането свърши.

Алиса изобщо не се нарани и тутакси скочи на крака; погледна нагоре, но там имаше само непрогледен мрак; пред нея зееше нов дълъг коридор и тя зърна Белия заек все още да бърза по него. Нямаше нито миг за губене – Алиса хукна като вятър и догони Заека тъкмо навреме, за да го чуе как си мърмори, докато завива зад ъгъла:

– Олеле, ушички мои, олеле, мустачки, колко съм окъснял!

Тя го гонеше по петите, ала когато свърна зад ъгъла, от Заека вече нямаше и следа; озова се в дълга, ниска зала, която бе осветена с редица лампи, висящи от свода.

По стените на цялата зала имаше врати, но всички те бяха заключени; след като мина от едната страна, после от другата и опита всяка врата, Алиса тъжно се върна в средата и се запита дали някога изобщо ще излезе навън.

Изведнъж се натъкна на малка трикрака масичка, цялата изработена от масивно стъкло; върху нея нямаше нищо освен едно малко златно ключе и първата мисъл на Алиса беше, че то може да е за някоя от вратите на залата, но – уви! – или ключалките бяха твърде големи, или ключът беше твърде малък, но във всеки случай не успя да отвори нито една от тях. При тази повторна обиколка обаче Алиса стигна до малка завеса, която не беше забелязала досега, а зад завесата се криеше малка вратичка, висока около две педи. Тя изпробва малкия златен ключ в ключалката и за нейна голяма радост, той пасваше идеално!

Алиса отвори вратичката и откри, че тя води към малък проход, не много по-широк от миша дупка; коленичи и надникна през прохода към най-хубавата градина, която някога сте виждали. Как копнееше да излезе от тъмната зала и да поброди сред тези лехи с пъстри цветя и прохладни фонтани, но тя дори не можеше да провре глава през вратичката. „А дори главата ми да мине – помисли си клетата Алиса, – каква полза ще има от нея без раменете. О, ако можех да се сгъвам като далекоглед! Мисля, че бих могла, ако само знаех откъде да започна.“ Защото, виждате ли, напоследък се бяха случили толкова много необичайни неща, че Алиса започваше да си мисли как вече почти всичко е наистина възможно.

Нямаше никаква полза да чака пред малката вратичка, така че тя се върна при масата с плаха надежда да намери друг ключ върху нея или поне книга с указания как човек да се сгъне като далекоглед. Този път откри на нея малко шишенце („Кое то със сигурност не беше тук преди“ – каза си Алиса), а около гърлото на шишенцето имаше книжен етикет с думите ИЗПИЙ МЕ, отпечатани върху него с красиви големи букви.

Лесно е да се каже „Изпий ме“, но умната малка Алиса нямаше да прибързва с *това*. „Не, най-напред ще огледам – каза си тя – да видя дали някъде пише „отрова“ или не“; защото тя бе чела няколко хубави разказчета за деца, които се изгорили, били изядени от диви зверове и други такива неприятни неща само понеже *не можели* да си спомнят простите правила, на които ги учили техните приятели: например, че нажеженият до червено ръжен ще те изгори, ако го държиш твърде дълго; ако си

